

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 246: Nghe Những Chương Cú Đây, Là Chỉ Định Người Trì Giới Tu Phước. Vì Họ Có Thể Tin, Có Thể Nương Theo Lời Đây Mà Phụng Hành

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 017)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nghe những chương cú này, là chỉ định người trì giới tu phước. Vì họ có thể tin, có thể nương theo lời này mà phụng hành.】

Phía trước đã nói rất nhiều, trì giới tu phước chẳng phải dễ dàng; căn lành của việc trì giới tu phước, thật sự là do đã vun bồi từ vô lượng kiếp, điều này chúng ta cần phải nhận thức cho rõ ràng. Họ nghe được “Kinh Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật”, hoặc giả là họ đọc được, sau khi đọc xong họ có thể sanh một niệm tịnh tín. Mấu chốt ở chỗ chữ “Tịnh” này, tịnh tín chính là không có mảy may nghi ngờ do dự nào, cái tin này mới gọi là tịnh tín. Cũng cùng một ý nghĩa với “thật tín” (tin thật) đã nói ở phần trước.

Người như vậy, Phật, Như Lai thấy đều biết, thấy đều thấy. Phật đều biết, đều thấy, nghĩa là Phật hộ niệm cho quý vị rồi, quý vị liền được chư Phật hộ niệm. Được Phật hộ niệm, phước báo của người này đương nhiên là lớn, chẳng phải phạm phu chúng ta có thể tưởng tượng được. Trong chú giải có nói: “Nghe những chương cú này, là chỉ định người trì giới tu phước”, bởi vì họ có thể tin, chẳng những có thể tin mà còn có thể y giáo phụng hành, họ có thể làm theo. Làm cách nào? Họ có thể buông bỏ chấp trước đối với tất cả. Kinh Kim Cang nói “ung vô sở trụ” (nên không có chỗ trụ), hết thấy đều không chấp trước, “nhi hành bố thí” (mà làm việc bố thí). Họ thật sự có thể làm được, trí tuệ bèn hiện tiền. Niệm niệm vì toàn thể Phật pháp, vì tất cả chúng sanh, không hề vì bản thân, không hề vì một đoàn thể nhỏ của mình. Vì bản thân, vì đoàn thể nhỏ của mình đều không được, đó đều là chấp trước. Điều này vô cùng quan trọng!

Cho nên, tâm lượng nhất định phải mở rộng ra. Niệm niệm đều nghĩ đến tất cả chúng sanh trong pháp giới, tâm lượng của chúng ta mới có thể mở rộng.

Phía trước đã giảng qua, như vậy thì lục đạo luân hồi liền bị phá bỏ. Phạm vi của lục đạo luân hồi không lớn, phạm vi của Tam thiên Đại thiên thế giới cũng không lớn, tâm lượng của chúng ta tận hư không khắp pháp giới, thì sẽ đột phá được giới hạn này.

Mọi người xem trong kinh điển Đại Thừa, thường hay thấy có một danh từ gọi là “luân hồi tâm” (tâm luân hồi). Thế nào là tâm luân hồi? Không vượt thoát phạm vi của Tam giới, Lục đạo, thì gọi là tâm luân hồi. Điều này chẳng giúp ích được gì, không thể thành tựu! Người niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, vì sao người niệm Phật nhiều như thế, mà người vãng sanh lại ít như vậy? Thật tình mà nói, rất nhiều người niệm Phật dùng tâm luân hồi để niệm Phật, nên không thoát ra được. Có lợi ích không? Trước đã nói rồi, thiện căn trong vô lượng kiếp lại tích lũy thêm một chút, đây là tích điểm, họ lại tích thêm một chút, đời này không dùng được. Quý vị muốn hỏi đời kiếp nào chúng ta mới có thể vượt thoát lục đạo luân hồi? Chỉ cần khi nào quý vị không dùng tâm luân hồi thì liền vượt thoát. Đơn giản như vậy thôi! Trong đời này, chúng ta vẫn dùng tâm luân hồi, vậy thì chính là thiện căn từ vô lượng kiếp đến nay lại tăng thêm một chút, chúng ta tích điểm lại tích thêm một chút, lai sinh vẫn tiếp tục trôi lăn trong luân hồi, cứ làm cái việc này mãi.

Từ đó có thể biết, chúng ta từ vô lượng kiếp đến nay, cúng dường vô lượng vô biên chư Phật Như Lai, mà đều không có thành tựu, chính là vì đều chưa buông bỏ được tâm luân hồi. Chịu thiệt thòi ở chỗ này, căn bệnh phát sinh ở chỗ này. Chúng ta có thể tìm ra được căn bệnh, điều này rất tài tình. Giống như bị bệnh vậy, tìm ra được gốc bệnh rồi, sau khi tìm ra được, việc quan trọng tiếp theo là phải tiêu trừ cái gốc bệnh này, thì vấn đề của chúng ta sẽ được giải quyết.

Đã biết rằng từ nhiều kiếp đến nay, chính vì dùng tâm luân hồi tu tích thiện căn phước đức nên không thể nào thành tựu được, hôm nay đã hiểu rõ rồi, chúng ta hãy buông bỏ tâm luân hồi. Sau khi buông bỏ tâm luân hồi, thì đáng vẻ ấy chính là tâm lượng rộng lớn, tầm nhìn rộng lớn, những gì mắt thấy, tâm suy đều là hư không pháp giới, sẽ không còn nghĩ cho bản thân, không còn nghĩ cho đoàn thể nhỏ nữa. Nghĩ rằng đây là đạo tràng của chúng ta, chỉ lo cho cái đạo tràng này, không được! Tâm lượng này quá nhỏ hẹp. Phải biết xả, phải biết buông xuống!

Trong lịch sử của chúng ta có ví dụ rõ ràng nhất, Lục Tổ Huệ Năng gặp pháp sư Ấn Tông. Ngài Ấn Tông vào thời bấy giờ là bậc Đại thiện tri thức ở Lĩnh Nam. Lĩnh Nam là vùng Quảng Đông hiện nay, Ngài là người đứng đầu trong chốn thiền môn tại đó. Người ta có thể buông xuống, có thể xả bỏ, đem toàn bộ giao lại cho Đại sư Huệ Năng, còn mình thì bái Huệ Năng làm thầy, cam phận làm học trò. Quý vị xem tâm lượng của Ngài lớn biết bao! Cho nên Ngài mới có thể minh tâm kiến tánh. Trong Thiền tông, Lục Tổ độ chúng sanh quả thật là đệ nhất, thật sự là trước chưa từng có, sau này cũng không. Dưới hội của Lục Tổ, người khai ngộ, người minh tâm kiến tánh có 43 người. Trong 43 người đó, Ấn Tông là một người.

Điều này nói lên rằng, quý vị có thể nhìn thấu, quý vị có thể buông xuống, thì quý vị thành tựu. Cho nên người niệm Phật chúng ta cần phải buông xuống thân tâm thế giới, tất cả đều buông xuống. Thân là thân thể, đừng vì cái thân thể này mà lo lắng, toan tính nữa, thì vô sự rồi. Tâm là gì? Là ý niệm. Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước hãy buông xuống. Thế giới chính là Tam thiên Đại thiên thế giới, buông xuống rồi, thì quý vị liền thoát ra, thoát ra rồi thì không còn chướng ngại nữa. Tam thiên Đại thiên thế giới mà không buông được thì không xong! Đó là tâm luân hồi, quý vị không ra khỏi luân hồi được. Tam thiên Đại thiên thế giới là phạm vi của lục đạo luân hồi. Quan trọng vô cùng!

Cho nên nói là tin rồi còn phải y giáo phụng hành mới được. Sau khi tin rồi, đạo lý đã minh bạch, phương pháp đã rõ ràng, thì làm thật! Không chút do dự. Đây là sự nghiệp lớn, là việc lớn vượt thoát Tam giới, ra khỏi lục đạo luân hồi, phải làm cái việc này. Việc thế gian là việc nhỏ nhặt như lông gà vỏ tỏi, không đáng để làm!